

Николай Лилиев

Съдбата те изпраща
бледен...

Съдбата те изпраща бледен
и вдъхновен като поет,
да разтопиш мъглата ледна
и да разтвориш моя глед.

И ето спираш, бледен схимник:
печален, примирен и тих,
и твоите безначални химни
звънят като разплакан стих.

Не съм ли светлата надежда
на твоя неутронен зов?
Виж, моята душа оглежда
сънят на твоята любов!

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7757>]